

paastaa, at det Referat, jeg har givet af Klagens Indhold, har været fuldstændigt i den Forstand, at jeg ikke har oversprunget noget væsentligt Moment. Jeg har ganske vist ikke oplest af Klagen alle de enkelte Exempler, som Klageren har anført til Belysning eller Bestyrkelse af, at der har fundet Tryk Sted paa Arbeidere, navnlig paa Landet med Hensyn til det sidste Valg, jeg har ikke gengivet alle de enkelte Tilfælde, som Klageren har anført efter Meddelelse paa anden og tredje Haand om, hvad der skulde være sagt til enkelte Husmænd, Løtere eller Arbeidere. Men hvad jeg derimod har gjort, det er, at jeg i Almindelighed har refereret, at Klagen gik ud paa, at der under de og de Gudsor var sendt Hilsener i forskellig Form til de paagjældende Personer, enten fra Herkabet eller Forvalteren, og jeg har dertil føjet Tallet paa de enkelte Tilfælde, i hvilke det siges og antages af Klageren, at der har fundet Indvirkninger Sted, der kunde ligne Trusler. Det kan jo gerne være muligt, at man finder disse enkelte Tilfælde, hvor det er Sæns Sæns, der har fortalt det til Per Sæns, at Niels Nielsen har sagt til ham, at Forvalteren har truet ham paa denne Maade, interessante; men mig forekommer det, at en Gjentagelse af saadanne temmelig enslydende Historier i Længden vil blive noget trættende, og mig forekommer den at ville være unyttig. Det, som det kan interessere at vide, er, i hvormange Tilfælde noget Saadant har fundet Sted; men Andet kan ikke have nogen virkelig Interesse med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, og det gjælder ogsaa de enkelte Tilfælde, som det ærede Medlem har anset det for nødvendigt at fremstille, idet han mundtlig meddelte om igjen det Næste af, hvad der staar i Hr. Taubers Klage. Den Paastand, at mit Referat var ufuldstændigt, tager jeg mig, altsaa meget let. — Naar den ærede Rigsdagsmand tilspøiede, at det, som jeg havde gengivet af Klagen, havde jeg søgt at tilsløre og udglatte med Tilspøielse af min personlige Opfattelse, da tillader jeg mig ligefrem at arviise den Insinuation, som der i denne Udtalelse af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds blev rettet imod mig. Hvad jeg har gengivet, har jeg for det Næste gengivet med Hr. Taubers egne Ord, læst op af hans Klage, og dersom man altsaa mener, at der har været noget tilspøret o. s. v. deri, maa man henføre det paa Hr. Taubers Regning og ikke paa min. Denne Udtalelse fra den ærede Rigsdagsmand var imidlertid et Forpil til noget, han senere kom frem med. Han tillod sig nemlig at paastaa, at jeg ikke kunde have faaet ud af det medfølgende skrevne Bilag, hvad jeg havde anført om, hvad Politimester Rump skulde have yttret med Hensyn til en af Beskyldningerne, nemlig om Brugen af en Politibetjent til at samle Underkrifter o. desl. I den Henseende sigtede det ærede Medlem mig

altsaa for ligefrem at fare med Usandhed, idet jeg første Gang, jeg havde Ordet, ansøgte, at det, som jeg sagde, støttede jeg paa det Bilag, som var vedføjet Hr. Taubers Klage. Jeg agter ikke at finde mig i en saadan Udtalelse fra det ærede Medlem, og jeg vil derfor gjentage, at i det Dokument, som jeg holder i min Haand, som er en Afskrift fra Hr. Taubers egen Haand — i det Mindste er det samme Haandskrift som i Klagen — og som er overstrevet: Extraktudskrift af Sorø Amstidende Nr. 277 for Lørdagen den 29de November 1873 — der findes ogsaa en Extraktudskrift af samme Blads Nr. 278 — indeholdes en Skrivelse fra Borgmester Rump i Korsør, som begynder nederst paa første Side og gaar op til øverst paa tredje Side, og i den siger Hr. Rump: „Deres Antæ over, at Politiets Betjente have ombaaert Lister med Indbyggelser til politiske Møder, beror paa en Mangel af tilstrækkelig Kjendskab til korskørske Forhold,“ og han ender med at sige: „Selv har jeg ikke i Nar indbudt til noget politisk Møde, men kun samtykket i, at Indbyderne benyttede en Betjent som Bud.“ Hvad jeg har sagt, tror jeg derfor, skal staa til Troende, og ikke hvad det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds har tilladt sig at anføre imod mig. — Endydermere har det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, efter at han havde fremstillet, hvorledes der havde været forskellige Exceser, Uordener og Spektakler væsentlig i Aaret 1876, og efter at han havde tilspøiet, at Politimesteren ikke havde gjort noget derved, bemærket følgende: Paa den Maade, sagde den ærede Ordfører, er det, at en Politimester kan og skal stille sig i Tilfælde af Valg. Jeg har ikke sagt et eneste Ord i den Retning. Jeg har tværtimod sagt, at, hvad man end maatte dømme om Politimesterens Optreden, og jeg vilde ikke udtale nogen Mening derom, maatte man erkjende, at det i alt Fald ikke kunde have nogen Indflydelse paa det Spørgsmaal, som her forelaa, nemlig Valgets Godkendelse eller Ikke-Godkendelse. Det ærede Medlem gik endnu videre. Det ærede Medlem fortalte, at i Aaret 1873, — var det vist — blev der indgivet en Klage, som han sagde, over, at Bestikelse havde fundet Sted i Slagelse paa aaben Gade, og den daværende Justitsminister, som var den nuværende Ordfører for første Afdeling, havde ikke villet gjøre noget mod denne Klage. Det var en Udtalelse, som var beregnet paa nogen Effekt, og Effekten udeblev heller ikke, Rigsdagsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds lønneses for det historiske Tilbageblik med stærke „Hør!“ Jeg ønsker at det ærede Medlem, naar han for Fremtiden vil fremdrage Fortidens Begivenheder, vil sørge for at skaffe sig noget bedre Oplysning om, hvorledes Tingene i Virkeligheden hænge sammen. Der blev den Gang optaget Forhør i Anledning af de stedfundne Klager. Jeg tør ikke sige med fuld-